

In 2012 se vor implini 10 ani de la absolvirea liceului. Vreau sa transmit prin aceste randuri recunostinta mea pentru acei oameni adevarati pe care am avut privilegiul sa-i am profesori.

Dupa liceu a inceput viata fara menajamente. Am trecut prin momente grele, dificile, de rascruce, de reevaluare. Iar acum, uitandu-ma in urma, realizez ca le-am facut fata, ca am rezistat, ca am aterizat in picioare. Dar nu asta e cel mai important. Nu faptul ca am aterizat in picioare ma bucura. Ci ca am cunoscut succesul. Si au fost momente in care m-am intrebat "De ce, din ce cauza, de unde forta cu care m-am ridicat din pumni si am continuat intotdeauna sa imi doresc sa fiu bun si MAI bun? De ce n-am esuat? Ce e diferit la mine? Ce fac diferit? De ce n-am fost multumit cu compromisuri .."compromitatoare", de ce sunt ambitios? De unde aceasta ambitie? " "

Raspunsul nu a venit imediat, nu vine niciodata imediat la aceste intrebari, dar a venit. Si este: educatia pe care mi-ati oferit-o! Standardele impuse, stacheta ridicata de dumneavoastra, profesorii mei, m-au facut sa pastrez intotdeauna in mine o linie limita a caderii si o permanenta dorinta de a face lucrurile MAI bine, de a fi MAI bun.

Prin linie limita a caderii nu ma refer (numai) la esecuri profesionale. Ma refer la tot ce poate cuprinde viata: gusturi, prieteni, apropiati, situatii. Mi-ati daruit fundatia unui sistem de valori si de principii solide, sanatoase si realiste care, imi dau seama acum, imi sunt atasate ADNului si constiintei mele. Le voi avea cu mine toata viata. Ce dar...!!

M-ati invatat sa stiu sa ma feresc de ce trebuie sa se fereasca un om, m-ati invatat sa spun si cand sa spun "Asta NU!", "Pana aici!" sau "Pot si stiu! Si voi face mai bine, mai mult", "voi fi mai bun". Mi-ati plantat samanta increderii de sine, a simtului datoriei si responsabilitatii. Mi-ati oferit darul discernamantului, al curajului , al profesionalismului, si al ambitiei de a tinde spre a deveni un om complet, un om frumos.

Va voi fi intotdeauna recunoscator si va voi pastra mereu in sufletul meu, alaturi de familie, ca fiind oamenii care mi-au vrut binele.

Va spun "MULTUMESC" desi nu reflecta nici pe departe recunostinta si sentimentul de indatorare pe care vi le port. Dar este datoria mea sa incerc sa transmit copiilor mei flacara pe care am primit-o de la Dumneavoastra.

Va vreau binele.

Un mesotist - 1998-2002

pentrumesota@yahoo.com